

עמ"ת 1922/12/16 - אחמד וחידי נגד משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 1922-12-16 וחידי(עציר) נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
תיק חיצוני: 384512/2016

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עורר	אחמד וחידי (עציר)
נגד	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
משיבה	

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון מיום 27.11.16 (כב' השו' א' כהן), בתיק מ"ת 58420-09-16, בגדרה נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירות המיוחסות לעורר וניתנה הוראה למעצרו עד לתום ההליכים, לאחר התרשמות כי חלופה לא תסכון בעניינו.

1. כנגד העורר ואחרים הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של יצוא, יבוא, מסחר והספקת סמים מסוכנים, לפי סעיפים 13 ו-19א' לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973.

2. על פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, עובר ליום 2.9.16, רכש העורר מבדואים שזהותם אינה ידועה (להלן: "הבדואים") סם מסוכן מסוג חשיש, במשקל לא ידוע, בתמורה לתשלום בסכום של 800,000 ₪. מסיבה שאינה ידועה, לא שילם העורר לבדואים את הסכום האמור ונכון למועד הגשת האישום, עמד חובו של העורר לבדואים על סכום של כ- 1.26 מיליון ₪ (להלן: "החוב"). לימים, לאחר שהעורר כשל בהשבת החוב, קשר קשר עם אחרים (להלן: "האחרים"), שמטרתו ליצור מצג שווא כי נחטף, וזאת על מנת לגייס את החוב ולהשיבו.

בהתאם לקשר, ביום 2.9.16, בשעה 22:42 לערך, הגיעו האחרים ברכב לחניית ביתו של העורר שבלוד, הכניסוהו בכוח לרכב שפרטיו אינם ידועים ועזבו את המקום. כל זאת, במטרה ליצור את מצג השווא הנזכר.

3. על פי עובדות האישום הראשון, המיוחס לעורר ולעוררים 2 ו-4, נטען כי ביום 5.9.16, בשעה 15:25 ובעוד העורר נחשב כחטוף, התקשר העורר לנאשם 2 והפציר בו להסדיר את החוב. נאשם 2 השיב כי על אף מאמציו להסדיר את החוב, לא צלח לגבות כספים מהאחרים. בנסיבות אלה, ביקש העורר מנאשם 2, למכור לנאשם 4

ארבע "פלטות" של סם מסוכן מסוג חשיש, במשקל כ- 400 גרם ובתמורה לסכום שאינו ידוע.

בהמשך אותה שיחה, ביקש העורר מהנאשם 2, למכור גם לאדם אחר המכונה "טיראווי", כמות נוספת מן הסם האמור, במשקל ובתמורה שאינם ידועים למאשימה. משציין נאשם 2 כי טיראווי אינו מעוניין בסם, הפציר העורר בנאשם 2 לבצע את המכירה. בתגובה השיב נאשם 2 כי הוא בדרכו אל טיראווי על מנת לנסות ולשכנעו לרכוש את הסם.

בשיחה נוספת מיום 5.9.16, בשעה 16:03, התקשר העורר לנאשם 2, וביקש ממנו למכור סם מסוכן מסוג חשיש, במשקל לא ידוע ובתמורה לסכום לא ידוע, לאדם בשם סעוד אל קדאסה. בהתאם לשיחה הראשונה דלעיל, ביום 6.9.16, בשעה 14:40, התקשר נאשם 4 לנאשם 2 ותיאם עמו מפגש, במטרה לרכוש ממנו את הסם. בשעה 19:34 התקשר נאשם 4 לנאשם 2 על מנת לברר עמו האם יצליח לפגשו עוד באותו יום ולמכור לו את הסם. נאשם 2 השיב לכך בשלילה והשניים קבעו להיפגש ביום המחרת.

4. ביום 27.11.16, קבע בית המשפט קמא כי קיימת תשתית ראייתית שיש בעוצמתה כדי להביא להרשעת העורר בעבירות המיוחסות לו. כן נדרש בית המשפט קמא לבחינת האפשרות להשיג את מטרת המעצר בתנאים שפגיעתם בחרות העורר פחותה. בית המשפט קמא בחן את תסקירי שירות המבחן בעניינו של העורר, אשר המליצו על שחרורו לחלופת מעצר וכן על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט קמא בחר שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, נוכח התרשמותו ממכלול הנסיבות, לרבות עברו הפלילי של העורר כשממכלול זה, הסיק כי לעורר מעורבות עמוקה בעולם הסמים. מעורבות זו, מוצאת את ביטויה, לכאורה, בהנעת אנשים שונים או בניסיון להניעם, גם באמצעות מכשיר הטלפון, לבצע עסקאות סמים שונות ובסכומי כסף לא מבוטלים.

בית המשפט קמא הוסיף וציין את עברו הפלילי של העורר הכולל הרשעה משנת 2013 בעבירות אלימות. צוין, כי אמנם אין מדובר בעבירת סמים, אך גם אין מדובר בנתון שנזקק לזכותו של העורר. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי האפשרות למעצר בתנאי איזוק אלקטרוני אינה מפחיתה, כשלעצמה, מהמסוכנות הנשקפת מהעורר לבצע עבירות דומות.

אשר לחלופה הספציפית שהוצעה בעניינו של העורר, הטעים בית המשפט קמא כי החלופה אינה מרוחקת מסביבת מגוריו שבה נעברו העבירות מושא כתב האישום ובה מצויים מרבית הגורמים השוליים המוכרים לעורר. בנוסף, הוטעם כי לא ניתן לתת בעורר את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו ממעצר מלא, שכן העבירות המיוחסות לו ניתנות לביצוע גם ללא מכשיר הטלפון והיכולת לתקשר עם גורמים שוליים קיימת גם ללא מפגש ישיר, בסביבה שבה בוצעה העבירה.

תמצית טענות הצדדים

5. בדיון שהתקיים לפניי ביום 6.12.16, חזר העורר מטענותיו הנוגעות לחומר הראיות שהצטבר כנגד העורר והסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו. העורר מיקד את טענותיו במסקנותיו של בית המשפט קמא, הנוגעות לאפשרות להשיג את מטרת המעצר בתנאים שפגיעתם בחרותו פחותה.

העורר טוען שיש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתו, היה על בית המשפט קמא לאמץ את המלצות שירות המבחן החיוביות בעניינו. ב"כ העורר הוסיף וטען, כי החלק הכללי שבכתב האישום מייחס לעורר מעורבות בעסקת סמים חמורה המשחירה את פניו, זאת מבלי שהעורר הואשם בעבירה זו וממילא - מבלי שקיימות ראיות לכאורה לגביה. לפיכך, סבור העורר שהיה על בית המשפט קמא להימנע מלייחס לעורר מסוכנות כלשהי, המושתתת על האמור בחלק הכללי של כתב האישום. העורר הדגיש כי העבירה המיוחסת לו, כוללת "רק" עסקה בסם מסוכן מסוג חשיש בכמות של 400 גרם בלבד. לדידו, מדובר בעבירת סמים ברף הנמוך אשר אינו מצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו. העורר התייחס להגדרת המסוכנות על ידי בית המשפט קמא, הנלמדת, כקביעתו, ממכלול הראיות לכאורה בעניינו. העורר סבור כי חומר הראיות לכאורה שהצטבר כנגד העורר, כולל בעיקר האזנות סתר שבוצעו במשך ימים ספורים בלבד, כאשר אין בהן התייחסות ישירה לסמים, כי אם בקודים אשר פורשו על ידי היחידה החוקרת. מנתונים אלו, מבקש העורר ללמוד כי המסוכנות הנלמדת מחומר הראיות, אינה ברמה כה גבוהה המצדיקה את מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו. בנוסף, טוען הסנגור כי חומר הראיות לכאורה בעניינו של העורר, הכולל בעיקר ראיות נסיבתיות, אינו מלמד על תשתית ראייתית בעוצמה כה גבוהה המצדיקה את מעצרו עד לתום ההליכים. כן הודגש, שלנוכח העדר עבר פלילי לעורר הכולל עבירות מתחום הסמים, לא ניתן לשלול ממנו את מידת האמון הבסיסית הנדרשת לשם שחרורו לחלופת מעצר. העורר הוסיף וטען, כי בית המשפט קמא נטען ציפיות בלבו כאשר הפנה אותו מספר פעמים לשירות המבחן, מבלי שסייג את דבריו כנהוג, בהצהרה שלפיה אין בהפניית העורר לשירות המבחן כדי לנטוע תקוות בלבו.

6. המשיבה, מנגד, טוענת כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתה, בהינתן קיומן של ראיות לעבירות המיוחסות לעורר, אין מקום לסטות מהחלטתו של בית המשפט קמא. המשיבה הדגישה כי העורר לא הפריך את חזקת המסוכנות הנשקפת מהעבירות המיוחסות לו ומנסיבותיו האישיות כעברו הפלילי וכהתרשמותו של שירות המבחן. עוד הודגש, כי העורר לא הניח כל טעם מיוחד שיש בו כדי להביא לסטייה מכלל המעצר הנקוט בעבירות כגון אלו המיוחסות לו. המשיבה הוסיפה וטענה, כי תסקירי שירות המבחן אינם כוללים התייחסות מפורטת למאפייניו האישיים של העורר ולמסוכנות הנשקפת ממנו. נטען כי העורר לא הניח כל טעם של ממש, שיש בו כדי לשנות ממסקנת בית המשפט קמא בדבר חוסר האפשרות לייחס לו את מידת האמון המתבקשת לצורך בחינת חלופת מעצר בעניינו.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בערר, בטענות הצדדים ובאסמכתאות שהועברו לעיוני ולאחר שנתתי לבי למכלול הנסיבות הצריכות לעניין, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. העבירות המיוחסות לעורר הן חמורות ביותר, מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית והן נמנות בין העבירות שהמחוקק הורנו מפורשות כי ראוי לעצור בגינן, בהתאם להוראת סעיף 21א(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

על כך נקבע כי:

"כאשר בעבירות סמים עסקינן, הכלל הוא מעצר והחריג הוא חלופת מעצר, ולמעט מקרים

חריגים אין אפשרות לאיין המסוכנות הסטטוטורית באמצעות חלופת מעצר (ר' בש"פ 1648/11 אביטן נ' מדינת ישראל (7.3.11); בש"פ 7083/08 מדינת ישראל נ' אלימלך (14.8.08)).

9. עם זאת, גם במקרים החמורים ביותר, לרבות בעבירות סמים המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, מוטלת על בית-המשפט החובה לבחון את נסיבות המעשה והעושה ואת האפשרות לקביעת תנאים שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה (ר' סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים; בש"פ 4185/03 אביטן נ' מדינת ישראל (14.5.03); בש"פ 6909/05 סטופל נ' מדינת ישראל (3.8.00)).

10. בנוסף, על עבירות סמים חלה הוראת סעיף 22(ב) לחוק המעצרים, המורה כי אין להיזקק למעצר בפיקוח אלקטרוני בעבירות מסוג זה, אלא מטעמים מיוחדים. הדרישה לטעמים מיוחדים פורשה כנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה או לנסיבותיו המיוחדות של הנאשם, כגון גיל צעיר, העדר עבר פלילי, תסקיר חיובי, סיכויי שיקום, משך המעצר וסוג התפקיד בעבירת הסמים (ר' בש"פ 8955/08 סימן טוב נ' מדינת ישראל (23.11.2008); בש"פ 981/05 בחיץ נ' מדינת ישראל (14.2.05); בש"פ 8155/15 קלר נ' מדינת ישראל (9.12.2015); בש"פ 4933/10 מדינת ישראל נ' שבי ואח' (7.7.2010); בש"פ 5246/05 מדינת ישראל נ' טאהא (9.6.05); בש"פ 4669/92 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל (8.10.92); בש"פ 4185/03 ובש"פ 6909/05 הנ"ל). המלצת שירות המבחן וקיומם של מפקחים ראויים, אינם נחשבים כטעמים מיוחדים (ר' בש"פ 2472/16 זיתוני נ' מדינת ישראל (3.4.16)).

11. בחינת מכלול הנסיבות בעניינו של העורר, בראי המעשה והעושה, מובילה למסקנה כי לא מתקיימים בעניינו הטעמים המיוחדים אשר נסקרו בפסיקת בתי המשפט, ככאלו שיש בהם כדי להטות את הכף לעבר העדפת אמצעים שפגיעתם בחרותו פחותה (ר' בש"פ 1734/11 צבאן נ' מדינת ישראל (10.3.11); בש"פ 6927/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (7.9.09); בש"פ 2663/09 מדינת ישראל נ' פלוני, (טרם פורסם, 29.3.09); בש"פ 2472/16 זיתוני נ' מדינת ישראל (3.4.16)).

12. תסקיר שירות המבחן בעניינו של העורר, מצביע על קיומם של גורמים מגבירי סיכון מצדו, כקשרים שוליים בעולם הסמים, חוסר יציבות תעסוקתית, צורך בהוכחת מסוגלות אשר היה קיים גם בקשר עם מעצרו הקודם בשנת 2013 והיעדר גבולות פנימיים מול פיתוי לרווחים כספיים. שירות המבחן התרשם, אמנם, כי ניתן להפחית את הסיכון הנשקף מהעורר ברמה ניכרת, באמצעות חלופת המעצר שהוצעה בעניינו, אולם התרשמות זו אינה עולה כדי טעם מיוחד שיש בו כדי להטות את הכף לטובת מעצרו בפיקוח אלקטרוני. אוסיף ואבהיר, כי עצם קיומה של חלופת מעצר שיש בכוחה להפחית מהמסוכנות הנשקפת מהעורר, אינו נחשב, לכשעצמו, כטעם מיוחד.

בנוסף, לעורר עבר פלילי הכולל הרשעה אחת משנת 2013 בעבירת אלימות והסעת שוהים בלתי חוקיים. גם אז, התרשם שירות המבחן מקיומו של גורם מגביר סיכון בדמות הצורך של העורר להוכיח את מסוגלותו הכלכלית ודומה שמדובר בגורם חוזר ונשנה שעודנו קיים ולא ניתן להתעלם מהשפעתו על בחירותיו השוליות, לכאורה, של העורר. הכל, באופן המקשה לייחס לו את האמון המתבקש, כי ימנע מלעבור עבירה נוספת בפעם הבאה שבה יבוא גורם

זה לכדי מימוש.

13. בנסיבות אלו, שוכנעתי כי הטעמים המיוחדים הנדרשים לשם העדפת אמצעים שפגיעתם בחרות העורר פחותה, אינם מתקיימים בעניינו. אין המדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי שקיים אופק שיקומי ברור בעניינו.

14. אין בידי לקבל את טענת העורר, לפיה קביעתו של בית המשפט קמא, מבוססת על החלק הכללי של כתב האישום. בית המשפט קמא ציין בהחלטתו, במפורש, כי המסוכנות המיוחסת לעורר, נלמדת מחומר הראיות שהצטבר בעניינו, המצביע על מעורבות עמוקה בעולם הסמים. מעורבות זו, כוללת הנעת אנשים לביצוע עסקאות סמים שונות ובסכומים ניכרים. העורר איננו חולק, כנזכר, על קיומן של ראיות לכאורה בעניינו והוא מיקד את טענותיו בנושא האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

15. בנוסף, בית המשפט קמא התרשם ובצדק, כי לא ניתן לשחרר את העורר לחלופת מעצר הממוקמת בסמיכות למקום מגוריו. לאור כל המקובץ, לרבות גורמי הסיכון המאפיינים את העורר ואת הרשתות הקודמת, דרכי הפעולה שבהן נקט, לכאורה, הכוללות הנעת אנשים לביצוע עבירות סמים ומיקומה של חלופת המעצר בסמיכות למקום מגוריהם של מעורבים נוספים - סבורני כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא ואינני מוצא מקום לשנותה.

16. לאור המקובץ, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשע"ז, 13 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.

ארז יקואל , שופט